

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling sub 1) en
tezamen met de vreemdeling sub 1: de vreemdelingen),
appellanten,

(hierna:

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de
voorzieningenrechter), van 2 oktober 2009 in zaak nrs. 09/32502 en
09/32503 in het geding tussen:

de vreemdelingen

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 8 september 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 2 oktober 2009, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 oktober 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 15 oktober 2009 hebben de vreemdelingen een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als eerste, tweede en derde grief, alsmede als eerste deel van de vierde grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In het tweede deel van de vierde grief klagen de vreemdelingen dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de procedure van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in beginsel in overeenstemming is met artikel 32, derde lid, van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus van de Raad van de Europese Unie (hierna: de Procedurerichtlijn) en dat de vreemdelingen geen feiten hebben aangevoerd op grond waarvan dient te worden aangenomen dat de toepassing van artikel 4:6 van de Awb in dit geval in strijd komt met artikel 32 van de Procedurerichtlijn. Aldus heeft de voorzieningenrechter, volgens de vreemdelingen, miskend dat de beoordeling of sprake is van nieuw gebleken feiten in strijd is met artikel 32 van de Procedurerichtlijn. In dit geval is hierbij de uitzondering van artikel 32, zesde lid, van de Procedurerichtlijn van belang, aldus de vreemdelingen.

2.2.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit

voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.2.2. Volgens artikel 32, tweede lid, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn, voor zover thans van belang, kunnen de lidstaten een specifieke procedure zoals bedoeld in het derde lid toepassen wanneer een persoon een volgend asielverzoek indient nadat een beslissing is genomen over het vorige verzoek.

Volgens het derde lid, voor zover thans van belang, moet een volgend asielverzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, na de in het tweede lid, onder b, bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig richtlijn 2004/83/EG.

Volgens het vierde lid, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II, indien na het in het derde lid bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens richtlijn 2004/83/EG.

Volgens het vijfde lid, kunnen de lidstaten overeenkomstig hun nationale wetgeving een hernieuwd verzoek verder behandelen wanneer er andere redenen zijn om een procedure te heropenen.

Volgens het zesde lid, kunnen de lidstaten besluiten het verzoek enkel verder te behandelen, indien de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de in het derde, vierde en vijfde lid beschreven situaties in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden, in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens artikel 39 uit te oefenen.

2.2.3. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.

Ingevolge het tweede lid, kan het bestuursorgaan, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

2.2.4. Uit de transponeringstabel behorend bij de memorie van toelichting op de Wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de Procedurerichtlijn (Kamerstukken II, 2006/07, 30 976, nr. 3) kan worden afgeleid dat artikel 32 van de Procedurerichtlijn is geïmplementeerd in artikel 4:6 van de Awb.

2.2.5. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) moet de uitvoering van een richtlijn de volledige toepassing ervan verzekeren. Het Hof heeft overwogen dat de vaststelling van nationale maatregelen die een richtlijn naar behoren uitvoeren, niet tot gevolg heeft dat de richtlijn niet langer gevolgen heeft, en dat een lidstaat ook na vaststelling van deze maatregelen gehouden blijft daadwerkelijk de volledige toepassing van de richtlijn te verzekeren. Derhalve kunnen particulieren zich voor de nationale rechter tegenover de staat beroepen op bepalingen van een richtlijn die inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende precies zijn, in alle gevallen waarin de volledige toepassing van de richtlijn niet daadwerkelijk verzekerd is, dit wil zeggen niet alleen in geval van niet-uitvoering of onjuiste uitvoering van deze richtlijn, maar ook ingeval de nationale maatregelen die de betrokken richtlijn naar behoren uitvoeren niet zodanig worden toegepast dat het met de richtlijn beoogde resultaat wordt bereikt (arrest van 11 juli 2002, C-62/00, Marks & Spencer, punt 26 en 27, www.curia.europa.eu).

2.2.6. De vreemdelingen hebben eerder, voor zover thans van belang op 31 juli 2008, aanvragen ingediend om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Bij besluiten van 6 augustus 2008 heeft de staatssecretaris deze aanvragen afgewezen. De besluiten van 8 september 2009 zijn van gelijke strekking als die van 6 augustus 2008. Op grond hiervan heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat op de tegen de besluiten van 8 september 2009 ingestelde beroepen het onder 2.2.1. vermelde beoordelingskader van toepassing is.

In het in overweging 2.2. weergegeven deel van de grief stelt de vreemdeling de verenigbaarheid van artikel 4:6 van de Awb met artikel 32 van de Procedurerichtlijn aan de orde. Aan artikel 4:6 van de Awb ligt het algemeen rechtsbeginsel ten grondslag, volgens hetwelk niet meermalen wordt geoordeeld over eenzelfde zaak (ne bis in idem), welk rechtsbeginsel eveneens ten grondslag ligt aan voormeld beoordelingskader. In het licht van de beoordeling die de bestuursrechter op grond van dit beoordelingskader moet verrichten, dient in het kader van dit deel van de grief allereerst te worden bezien of artikel 32 van de Procedurerichtlijn zich verzet tegen de toepasselijkheid van dit beoordelingskader. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.

2.2.7. In zoverre de bestuursrechter, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, volgens voormeld beoordelingskader de beoordeling dient te verrichten of in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, is van strijd met de specifieke procedure, beschreven in artikel 32, tweede en derde lid, van de Procedurerichtlijn geen sprake, aangezien die procedure er toe strekt dat een onderzoek wordt verricht om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn, welk onderzoek met voormelde door de bestuursrechter te verrichten beoordeling vergelijkbaar is.

Voorts is het gevolg dat door dit beoordelingskader wordt verbonden aan het ontbreken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden - namelijk dat in zoverre geen rechterlijke toetsing kan plaatsvinden van het besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen - niet in strijd met artikel 32, vierde lid, van de Procedurerichtlijn, aangezien uit laatstgenoemd artikellid voortvloeit dat, bij het ontbreken van nieuwe elementen of bevindingen, geen verdere behandeling hoeft plaats te vinden. In het licht van artikel 32, tweede, derde en vierde lid, van de Procedurerichtlijn behoeft voormeld beoordelingskader derhalve geen aanpassing, overigens daargelaten de vraag of deze artikelen ook van toepassing zijn op een rechterlijke procedure. Voorts hebben de vreemdelingen geen feiten aangedragen op grond waarvan in dit geval dient te worden aangenomen dat voormeld beoordelingskader zodanig wordt toegepast dat het met de Procedurerichtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Het in dit verband door de vreemdelingen gedane beroep op artikel 32, zesde lid, van de Procedurerichtlijn leidt niet tot het ermee beoogde doel, omdat zij niet hebben geconcretiseerd dat zij in de vorige procedure de in artikel 32, derde, vierde en vijfde lid, van de Procedurerichtlijn beschreven situaties niet konden doen gelden. Gezien het vorenstaande, heeft de voorzieningenrechter voormeld beoordelingskader terecht van toepassing geacht.

2.2.8. Op grond van dit beoordelingskader moest, voor zover thans van belang, worden beoordeeld of met de door de vreemdelingen ingeroepen bepalingen van de Procedurerichtlijn sprake was van een voor hen relevante wijziging van het recht. Het in overweging 2.2. weergegeven deel van de grief verstaat de Afdeling aldus dat de vreemdelingen daarin betogen dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat artikel 4:6 van de Awb niet in overeenstemming is met die bepalingen van de Procedurerichtlijn, zodat die bepalingen een voor hen relevante wijziging van het recht behelzen. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.

2.2.9. Artikel 4:6 van de Awb biedt een grondslag voor het bestuur om te beoordelen of de aanvrager in het kader van een opvolgende aanvraag na een eerder afwijzend besluit nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd en is, nu die beoordeling vergelijkbaar is met de beoordeling die door de bestuursrechter wordt verricht in het kader van eerdergenoemd beoordelingskader, in overeenstemming met de specifieke procedure, beschreven in artikel 32, tweede en derde lid, van de Procedurerichtlijn. Voorts is de in artikel 4:6, tweede lid, van de Awb neergelegde bevoegdheid om, indien dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden niet zijn vermeld, de aanvraag af te wijzen en daarbij te volstaan met een verwijzing naar het eerdere besluit, in overeenstemming met artikel 32, vierde lid, van de Procedurerichtlijn, nu uit laatstgenoemd artikellid voortvloeit dat, zoals hiervoor onder 2.2.7. is weergegeven, bij het ontbreken van nieuwe elementen of bevindingen, geen verdere behandeling van het asielverzoek hoeft plaats te vinden. Gelet hierop is artikel 32, tweede, derde en vierde lid, van de Procedurerichtlijn correct geïmplementeerd in de Awb. Het in dit verband door de vreemdelingen gedane beroep op artikel 32, zesde lid, van de Procedurerichtlijn leidt om

dezelfde reden als hiervoor onder 2.2.7. weergegeven niet tot het ermee beoogde doel. Gezien het vorenstaande is met de door de vreemdelingen ingeroepen bepalingen van de Procedurerichtlijn geen sprake van een voor hen relevante wijziging van het recht, zodat de voorzieningenrechter in zoverre terecht tot ongegrondverklaring van het beroep heeft geconcludeerd.

Dit deel van de grief faalt.

2.3. In het derde deel van de vierde grief klagen de vreemdelingen dat de voorzieningenrechter, nadat hij heeft geoordeeld dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, ten onrechte heeft overwogen dat evenmin sprake is van bijzondere omstandigheden, als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (JV 1998/45). De voorzieningenrechter heeft aldus, volgens de vreemdelingen, miskend dat voor hen een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) dreigt, aangezien de staatssecretaris niet twijfelt aan de geloofwaardigheid van het feitencomplex zoals dat eerder door hen naar voren is gebracht en zij in deze procedure hebben verwezen naar het voorstel van 9 april 2009 om een vrijheidsbenemende maatregel ten aanzien van de vreemdeling sub 1 toe te passen.

2.3.1. Ook indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst het risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing, volgt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 8 mei 2008 in zaak nr. 200801379/1, www.raadvanstate.nl) dat moet worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels. Slechts onder bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van voormeld arrest van 19 februari 1998, kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen. In dat geval kan het besluit van gelijke strekking, ondanks het ontbreken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden en een voor de desbetreffende vreemdeling relevante wijziging van het recht, worden getoetst door de bestuursrechter, voor zover deze feiten en omstandigheden daartoe nopen (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 8 mei 2007 in zaak nr. 200702283/1, JV 2007/294). Dat betekent niet dat bij de beoordeling of sprake is van evenbedoelde bijzondere feiten en omstandigheden ter toetsing staat of de staatssecretaris zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat het beroep van de desbetreffende vreemdeling op artikel 3 van het EVRM faalt. Aan die toetsing van het standpunt van de staatssecretaris komt de rechter eerst toe, nadat hij tot het oordeel is gekomen dat de feiten en omstandigheden die de desbetreffende vreemdeling in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd, in het licht van de beoordeling in de eerdere procedure en artikel 13 van het EVRM, zodanig zwaarwegend zijn, dat de wijze waarop hij het besluit van gelijke strekking naar nationaal recht dient te beoordelen, er aan in de weg staat dat een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing in de beoordeling van het beroep wordt

betrokken (zie de uitspraak van de Afdeling van 9 april 2009 in zaak nr. 200806071/1, www.raadvanstate.nl).

2.3.2. Nu de vreemdelingen niet hebben aangetoond dat het voorstel van 9 april 2009 om een vrijheidsbenemende maatregel ten aanzien van de vreemdeling sub 1 toe te passen authentiek is, alsmede in aanmerking genomen dat tussen partijen niet vast staat dat de vreemdeling sub 1 wordt gezocht door de Russische Federale Veiligheidsdienst, heeft de voorzieningenrechter terecht geoordeeld dat de vreemdelingen niet hebben aangetoond dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als vorenbedoeld. Ook dit deel van de grief faalt.

2.4. De vijfde grief heeft geen zelfstandige betekenis en behoeft derhalve geen bespreking.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. H.G. Sevenster en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van
mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

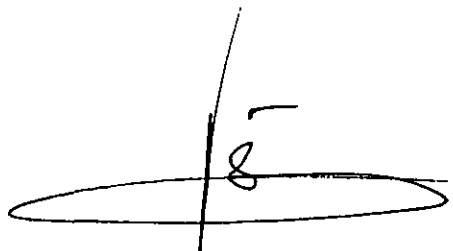
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 juli 2010

418.

Verzonden: 7 juli 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a vertical line extending upwards from the center of the horizontal line. There are some smaller, less distinct marks to the right of the main signature.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Voorzieningenrechter

Zaaknummers: Awb 09/32503 (voorlopige voorziening)
Awb 09/32502 (beroep)

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
V-nummer:

geboren op
V-nummer:
mede ten behoeve van hun minderjarige kind,

geboren op
V-nummer:
allen van gestelde Russische nationaliteit,
verzoekers,
gemachtigde: mr. I.M. Zuidhoek, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. E.Gerssen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1 Op 2 september 2009 hebben verzoekers een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij besluiten van 8 september 2009 afwijzend op deze aanvragen beslist.

1.2 Op 8 september 2009 hebben verzoekers hier tegen beroep ingesteld.

1.3 Bij verzoekschrift van 8 september 2009 hebben verzoekers de voorzieningenrechter verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege dient te worden gelaten tot op het beroep is beslist. Op 22 september 2009 zijn de gronden van het beroep en het verzoek ingediend. Verzoekers hebben op 24 september 2009 nog nadere stukken ingediend.

1.4 Het verzoek is behandeld ter openbare zitting van 25 september 2009. Verzoekers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De voorzieningenrechter heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen

2.1 Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist. De voorzieningenrechter kan, indien hij van oordeel is dat na de zitting bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet bij kan dragen aan de beoordeling van de zaak, op grond van artikel 8:86, eerste lid, Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Partijen zijn bij de uitnodiging voor de zitting op deze bevoegdheid gewezen.

Feiten en standpunten van partijen

2.2 Verzoekers hebben tweemaal eerder, te weten op 11 augustus 2002 en op 31 juli 2008, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel. De aanvragen van 11 augustus 2002 zijn bij besluiten van 4 juli 2006 afgewezen. Deze besluiten zijn met de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 20 juli 2007 in rechte onaantastbaar geworden. De aanvragen van 31 juli 2008 zijn bij besluiten van 6 augustus 2008 afgewezen. Deze besluiten zijn met de uitspraak van de ABRS van 20 november 2008 in rechte onaantastbaar geworden.

2.3 Verzoekers hebben aan hun thans aan de orde zijnde, derde aanvraag van 2 september 2009 ten grondslag gelegd dat hun leven en gezondheid in gevaar zijn. Zij hebben aangevoerd dat verzoeker bij terugkeer een gevangenisstraf van 20 tot 25 jaar te wachten staat wegens feiten die hebben plaatsgevonden voor het vertrek uit Rusland en dat verzoekers het risico lopen op strafvervolging wegens het illegaal overschrijden van de grens. Zij hebben in dit verband een aantal documenten overgelegd, te weten:

- 1) een brief van de Firma Jurist, in Oekraïne, gedateerd 1 april 2009;
- 2) een werkgeversverklaring, gedateerd 10 april 2009;
- 3) een voorstel tot toepassing van een vrijheidsbenemende maatregel ten aanzien van verzoeker, gedateerd 9 april 2009;
- 4) een bevel tot toepassing van een vrijheidsbenemende maatregel ten aanzien van verzoeker, gedateerd 14 april 2009.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) afgewezen. Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat de overgelegde documenten zien op de onderbouwing van een stelling die eerder naar voren had moeten worden gebracht en dat de authenticiteit van de stukken niet is komen vast te staan. Gelet hierop kunnen deze stukken niet als nova worden aangemerkt, aldus verweerder.

2.5 Verzoekers stellen zich op het volgende standpunt. Het is van belang dat tijdens de eerste procedure het asielrelaas geloofwaardig is bevonden. Daarnaast kan het ontbreken van referentiemateriaal verzoekers niet worden tegengeworpen: het is onjuist dat een document

slechts een novum kan opleveren als de authenticiteit ervan kan worden vastgesteld. Verzoekers hebben ter onderbouwing van deze stelling Kamerstukken overgelegd. Verzoekers hebben voorts schriftelijke verklaringen overgelegd van dhr. de Jong, tolk/vertaler Russisch, en van mr. Timmermans, advocaat en docent Russisch recht aan de universiteit van Leiden, die volgens verzoekers aanknopingspunten opleveren om te twijfelen aan de juistheid van de conclusies van de Koninklijke Marechaussee (Kmar) ten aanzien van de authenticiteit van de stukken. Verweerder dient op dit punt dan ook nader onderzoek te doen.

Voorts is het onjuist dat verzoekers de documenten eerder hadden kunnen inbrengen. Het voorstel en het bevel hebben immers betrekking op een feit dat eerder niet bekend was, te weten de toepassing van een vrijheidsbenemende maatregel. Dit betreft een pas onlangs gebleken feitelijke dreiging van detentie op politieke gronden. Voorts dateren het voorstel en het bevel van april 2009, zodat deze niet eerder konden worden overgelegd.

Toepassing van artikel 4:6 van de Awb is daarnaast in dit geval in strijd met artikel 32, zesde lid, van de Procedurerichtlijn. Dat verzoeker 20 of 25 jaar gevangenisstraf opgelegd zal krijgen blijkt voorts uit de overgelegde kopieën van het Russische wetboek van strafrecht.

Beoordeling van het verzoek

2.6 Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraken van 20 juli 2007 en 20 november 2008 van de ABRS in rechte is komen vast te staan dat verweerder op goede gronden heeft besloten dat verzoekers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. De aanvraag van verzoekers die thans ter beoordeling voorligt, wordt aangemerkt als een herhaalde aanvraag. Uit de rechtspraak van de ABRS – onder meer de uitspraak van 8 oktober 2007, AB 2007, 378 – volgt dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het door de ABRS gehanteerde beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45) voordoen, staat voornoemd beoordelingskader evenmin in de weg aan een rechterlijke toetsing van het besluit als ware het een eerste afwijzing.

2.7 De ABRS merkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan, feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit, in dit geval het besluit van 6 augustus 2008, of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

2.8 De voorzieningenrechter is van oordeel dat door verzoekers ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden zijn aangedragen die maken dat een hernieuwde rechterlijke beoordeling dient plaats te vinden als hiervoor omschreven.

2.9 De werkgeversverklaring en de brief van Firma Jurist kunnen niet als novum worden aangemerkt nu niet aannemelijk is geworden dat deze stukken niet eerder hadden kunnen worden ingebracht: aannemelijk is dat de werkgeversverklaring eerder had kunnen worden opgevraagd en het onderzoek waarop de brief van de Firma Jurist betrekking heeft eerder had kunnen worden geëntameerd.

2.10 Hoewel de stukken die zien op het voorstel om een vrijheidsbenemende maatregel op verzoeker toe te passen en het bevel daartoe van de rechtbank dateren van respectievelijk 9 en 14 april 2009, zien deze stukken naar het oordeel van de voorzieningenrechter op een feitencomplex dat voor het eerst ten tijde van de tweede aanvraag door verzoekers naar voren is gebracht, te weten het feit dat verzoeker op de opsporingslijst van de Russische veiligheidsdienst stond, en waarvan de ABRS in haar uitspraak van 20 november 2008 heeft geoordeeld dat dat in een eerder stadium naar voren had kunnen en moeten worden gebracht. Gelet op de nauwe samenhang tussen dit feitencomplex enerzijds en het voorstel en rechterlijk bevel anderzijds - het voorstel en het bevel zijn een rechtstreeks voortvloeisel van de plaatsing van verzoeker op opsporingslijst van de veiligheidsdienst - kan niet worden gezegd dat het voorstel en het bevel stukken zijn ter onderbouwing van een zelfstandig - en derhalve nieuw - feit.

2.11 Daarnaast leveren de documenten geen novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb op nu de authenticiteit ervan wegens het ontbreken van referentiemateriaal niet kon worden vastgesteld. Dit is een omstandigheid, waarvan de gevolgen bij een aanvraag, als bedoeld in artikel 4:6 Awb, voor risico van verzoekers komen. De voorzieningenrechter verwijst dienaangaande naar onder meer de uitspraken van de ABRS van 25 september 2003 (nr. 200304202/1), 26 juli 2005 (LJN: AU0346) en 8 oktober 2007 (LJN: BB5763). Uitgangspunt bij dit oordeel is dat mag worden uitgegaan van de conclusies van het proces-verbaal van de KMar van 3 september 2009. Dit proces-verbaal dient te worden aangemerkt als een deskundigenbericht. Niet gezegd kan worden dat de door verzoekers ingebrachte informatie, te weten de schriftelijke verklaringen van dhr. De Jong en mr. Timmermans, concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van dit proces-verbaal opleveren. Allereerst is niet gebleken dat dhr. De Jong en mr. Timmermans als deskundigen met betrekking tot de vaststelling van de authenticiteit van documenten kunnen worden aangemerkt. Voorts is de verklaring van dhr. De Jong te summier van inhoud en bevatten de conclusies van mr. Timmermans te veel voorbehouden om bedoelde aanknopingspunten op te leveren. Ook anderszins is het bestaan hiervan niet aannemelijk geworden.

Dat verweerder verzoekers middels het Kmar-onderzoek tegemoet is gekomen brengt voorts niet mee dat de bewijslast ten aanzien van de vaststelling van de authenticiteit van de documenten op verweerder is komen te liggen. De stelling dat verweerder nader onderzoek had dienen te verrichten naar de authenticiteit van de documenten, bijvoorbeeld door verificatief onderzoek te verrichten in het land van herkomst, is dan ook onjuist. Voor zover verzoekers zich met de stelling dat het moeilijk voorstelbaar is dat de KMar niet over referentiemateriaal beschikt, betogen dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld, wordt dit betoog als onvoldoende onderbouwd verworpen.

Gelet op het bovenstaande kunnen de door verzoekers overgelegde Kamerstukken niet tot een ander oordeel leiden.

2.12 Ten aanzien van de stelling van verweerder dat verzoekers middels het afleggen van verklaringen de authenticiteit van de documenten aannemelijk hadden kunnen maken, wordt als volgt overwogen. Niet in geschil is dat verzoekers zijn gehoord en tijdens het gehoor over de overgelegde de documenten zijn bevraagd. Gelet hierop en gelet op het feit dat het ingevolge artikel 31 van de Vw 2000 op de weg van verzoekers ligt om aannemelijk te maken dat een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning bestaat, kan niet worden gezegd dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door verzoekers niet aanvullend in de gelegenheid te stellen om verklaringen met betrekking tot de authenticiteit van de documenten af te leggen of door verzoekers er niet expliciet op te wijzen dat zij met verklaringen de authenticiteit van de documenten konden onderbouwen.

2.13 Het is daarnaast onjuist dat, zoals verzoekers hebben gesteld, verweerder in strijd heeft gehandeld met het 'trechtermodel van de bestuurechtelijke procedure' door zich pas in het bestreden besluit op het standpunt te stellen dat verzoekers de authenticiteit van de documenten niet middels verklaringen aannemelijk hebben gemaakt. Deze stelling miskent immers het feit dat de omvang van het geding primair wordt bepaald door de ingediende beroepsgronden en niet door de door verweerder ingenomen standpunten.

2.14 Dat verweerder in de procedure volgende op de tweede asielaanvraag het standpunt heeft ingenomen dat de authenticiteit van de toentertijd overgelegde stukken geen rol speelde, brengt niet mee dat, nu verweerder dit in de onderhavige procedure wel tegenwerpt, er sprake is van willekeurig handelen aan de zijde van verweerder. Niet gezegd kan worden dat verweerder in de onderhavige procedure gebonden is aan uitspraken die zij met betrekking tot andere documenten in een andere procedure heeft gedaan.

2.15 De overgelegde kopieën van delen van het Russische wetboek van strafrecht kunnen gelet op de algemene aard van die stukken niet afdoen aan de bovenstaande conclusies.

2.16 Verzoekers hebben met betrekking tot artikel 32 van richtlijn 2005/85/EG (Procedurerichtlijn) aangevoerd dat een rigide toepassing van artikel 4:6 van de Awb kan leiden tot strijd met artikel 32 van de Procedurerichtlijn en dat ingevolge de beginselen van Gemeenschapsrecht en het EVRM rekening moet worden gehouden met het feit dat het problematisch kan zijn voor asielzoekers om documenten te overleggen. De voorzieningenrechter stelt als uitgangspunt vast dat de procedure ex artikel 4:6 van de Awb in beginsel in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 32, derde lid, van de Procedurerichtlijn, dat bepaalt dat een herhaalde aanvraag eerst dient te worden onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken dat het verzoek nieuwe elementen of bevindingen bevat. Met hun - in zeer algemene bewoordingen strekkende - betoog hebben verzoekers geen feiten aangevoerd op grond waarvan dient te worden aangenomen dat in afwijking van dit uitgangspunt in het onderhavige geval de toepassing van artikel 4:6 van de Awb in strijd komt met artikel 32 van de Procedurerichtlijn, zodat dit betoog niet kan slagen.

2.17 De conclusie resteert dat er geen sprake is van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb en evenmin sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in het hiervoor genoemde arrest Bahaddar, zodat het bestreden besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen niet door de voorzieningenrechter kunnen worden getoetst. Hieruit volgt dat verweerder op goede

Zaaknummers: Awb 09/32503, Awb 09/32502

blad 6

gronden met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb de aanvraag van verzoekers heeft afgewezen.

2.18 Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, wordt het beroep met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, Awb ongegrond verklaard.

2.19 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 Awb.

2.20 Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep, geregistreerd onder nummer Awb 09/32502, ongegrond;
- wijst het verzoek om voorlopige voorziening, geregistreerd onder nummer Awb 09/32503, af.

Aldus gegeven door mr. A.S. Venema-Dietvorst, voorzieningenrechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H. Richart als griffier op 2 oktober 2009.

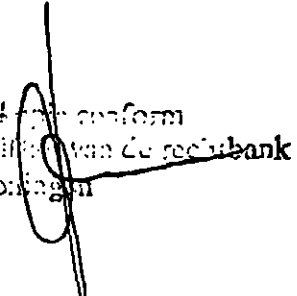

de griffier

de voorzieningenrechter

Tegen de uitspraak inzake het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 1. 2 OKT 2009

Voor het openbaar
De griffier van de rechtbank
te Groningen

mr. A.M.I. Eleveld
mr. K.B. Spoelstra
mr. I.M. Zuidhoek

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Zuiderpark 12
9724 AG Groningen
T 050 - 317 317 0
F 050 - 317 317 1
info@hetnoorderhuis.nl
hetnoorderhuis.nl

Per fax en per post verzonden: 070-3651380

Groningen, 9 oktober 2009

Inzake : / IND
Onze ref. : IZ/20090175
Uw ref. : 09/32502
Betreft : Hoger beroep

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 OKT. 2009	
ZAAKNR.	200909796/112
AAN:	VZ/11/112
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Fax 9/10/09

Hoogedelgestrenghe heer/vrouwe,

De in de aanhef genoemde personen van Russische nationaliteit, hierna te noemen appellanten, ten deze woonplaats kiezend ten kantore van mevrouw mr. I.M. Zuidhoek, Zuiderpark 12 te Groningen, die verklaart uitdrukkelijk en bepaaldelijk door appellanten te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroep en als hun gevolmachtigde zal optreden met het recht van vervanging, hebben op 2 september 2009 een herhaalde aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel, welke aanvraag bij besluit van 8 september 2009 wederom werd afgewezen. Op 8 september 2009 werd beroep aangetekend tegen het afwijzende besluit. Het beroep werd behandeld ter zitting van 25 september 2009. Bij uitspraak van 2 oktober 2009, verzonden eveneens 2 oktober 2009, werd het beroep ongegrond verklaard (productie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en voert daartoe het volgende aan.

Ik verzoek u al hetgeen in deze en eerdere procedures is aangevoerd als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Grief 1:

Onder rechtsoverweging 2.8 heeft de rechtbank ten onrechte gesteld:

"De voorzieningenrechter is van oordeel dat door verzoekers ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden zijn aangedragen die maken dat een hernieuwde rechterlijke beoordeling dient plaats te vinden (...)"

Appellanten stellen zich op het standpunt dat de aangedragen feiten, meer specifiek het voorstel om een vrijheidsbenemende maatregel op appellant toe te passen, wel degelijk gezien dienen te worden als een novum. Daar waar er in de eerste procedure sprake was van een gerucht dat appellant wellicht gezocht zou worden bleek dit in de tweede asielprocedure al meer te concretiseren middels verklaringen. Op dit moment is er sprake van een voorstel voor een vrijheidsbenemende maatregel. In samenhang gezien met het asielrelaas zoals dat ten tijde van het eerste asielverzoek naar voren is gebracht en welke door de Staatssecretaris als geloofwaardig is geoordeeld, dient te concluderen te zijn dat appellanten te vrezen hebben voor een schending van het bepaalde in artikel 3EVRM dan wel dat zij terecht doen op bescherming op grond van het Vluchtelingenverdrag. De eventuele verwevenheid van het voorstel tot toepassing van een vrijheidsbenemende maatregel met het eerder genoemde feitencomplex in de tweede asielprocedure kan niet tot een ander oordeel leiden. Het voorstel en het bevel, zoals die in de voorliggende procedure als nova zijn gepresenteerd, dienen te worden gezien ter onderbouwing van een zelfstandig en derhalve nieuw feit. De aan de orde zijnde justitiële maatregelen in het land van herkomst zijn immers niet de enige mogelijke uitkomst van het feitencomplex zoals dat in de tweede procedure naar voren is gebracht. Zonder verdere inhoudelijk onderbouwing kan daarom niet gesteld worden dat het voorstel en het bevel een rechtstreeks voortvloeisel zijn van de plaatsing van appellant op de opsporingslijst van de veiligheidsdienst.

Om deze redenen overwoog de rechtbank ten onrechte in rechtsoverweging 2.10:

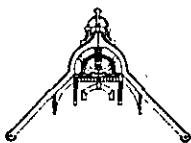
“Hoewel de stukken die zien op het voorstel om een vrijheidsbenemende maatregel op verzoeker toe te passen en het bevel daartoe van de rechtbank dateren van respectievelijk 9 en 14 april 2009, zien deze stukken naar het oordeel van de voorzieningenrechter op een feitencomplex dat voor het eerst ten tijde van de tweede aanvraag door verzoekers naar voren is gebracht, te weten het feit dat verzoeker op de opsporingslijst van de Russische veiligheidsdienst, en waarvan de ABRS in haar uitspraak van 20 november 2008 heeft geoordeeld dat dat in een eerder stadium naar voren had kunnen en moeten worden gebracht. Gelet op de nauwe samenhang tussen dit feitencomplex enerzijds en het voorstel en rechterlijk bevel anderzijds = het voorstel en het bevel zijn een rechtstreeks voortvloeisel van de plaatsing van verzoeker op opsporingslijst van de veiligheidsdienst – kan niet worden gezegd dat het voorstel en het bevel stukken zijn ter onderbouwing van een zelfstandig en derhalve nieuw- feit.”

Grief 2:

Ten onrechte overwoog de rechtbank in rechtsoverweging 2.11:

“Daarnaast leveren de documenten geen novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb op nu de authenticiteit ervan wegens het ontbreken van de referentiemateriaal niet kon worden vastgesteld. (...) Uitgangspunt bij dit oordeel is dat mag worden uitgegaan van de conclusies van het proces-verbaal van de KMar van 3 september 2009. Dit proces-verbaal dient te worden aangemerkt als een deskundigen bericht. Niet gezegd kan worden dat de door verzoekers ingebrachte informatie, te weten de schriftelijke verklaringen van dhr. De Jong en mr. Timmermans, concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van dit proces-verbaal opleveren. Allereerst is niet gebleken dat dhr. De Jong en mr. Timmermans als deskundigen met betrekking tot de vaststelling van de authenticiteit van documenten kunnen worden aangemerkt.”

Uit de rapportage van de KMar komen twee conclusies naar voren: er zijn geen sporen van vervalsingen etc en daarnaast blijkt dat de KMar evenals het Bureau Documenten niet beschikt over referentiemateriaal zodat om die reden geen uitspraak gedaan kan worden over authenticiteit van de documenten. In die zin zijn de rapportages zoals die in de procedure zijn ingebracht dan ook te zien als aanvullingen op de rapportage van de KMar.

Ten onrechte is gesteld dat Jong en Timmermans niet als deskundigen gezien kunnen worden. Jong doceert aan tolken en vertalers omtrent Russische justitiële documenten, van Timmermans stuur ik u hierbij het CV. mee in kopie (**productie 2**). Ik meen dat hieruit genoegzaam blijkt van de deskundigheid van Timmermans, die overigens in het verleden ook de 'Belgische IND' geadviseerd heeft. Dat de rapportage van Timmermans voorbehouden bevat kan niet tot de conclusie leiden dat deze concrete aanknopingspunten biedt om tot authenticiteit van het document te oordelen. Het is immers inherent aan een wetenschappelijke beoordeling dat voorbehouden gemaakt worden. Bovendien, zo is ook in de rapportage van Timmermans gesteld, heeft ook het tijdgebrek hierin een rol gespeeld. Dit is niet aan appellanten te wijten nu zij niet voor aanvang van de hier aan de orde zijnde asielprocedure konden weten dat er geen referentiemateriaal aanwezig is bij de Kmar en het Buro Documenten.

Grief 3:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.14:

"Dat verweerder in de procedure volgende op de tweede asielaanvraag het standpunt heeft ingenomen dat de authenticiteit van de toentertijd overgelegde stukken geen rol speelde, brengt niet mee dat, nu verweerder dit in de onderhavige wel tegenwerpt, er sprake is van willekeurig handelen aan de zijde van verweerder."

Met betrekking tot de documenten welke in de twee asielprocedure zijn ingebracht heeft de Staatssecretaris zich niet op het standpunt gesteld dat bij gebrek aan referentiemateriaal de authenticiteit niet kon worden vastgesteld en daaraan de juridische consequenties verbonden. Dit is opmerkelijk aangezien in de minuut, waarin de besluitvorming voorafgaand aan de toentertijd bestreden beschikking opgenomen is, wel degelijk deze stelling opgenomen is. Hiermee is de indruk gewekt dat deze stelling wordt ingeroepen 'pour besoin de la cause' en er sprake is van willekeur.

Grief 4:

In rechtsoverweging 2.16 heeft de rechtbank ten onrechte overwogen:

"Verzoekers hebben met betrekking tot artikel 32 van richtlijn 2005/85/EG (Procedurerichtlijn) aangevoerd dat een rigide toepassing van artikel 4:6 van de Awb kan leiden tot strijd met artikel 32 van de Procedurerichtlijn en dat ingevolge de beginselen van Gemeenschapsrecht en het EVRM rekening moet worden gehouden met het feit dat het problematisch kan zijn voor asielzoekers om documenten te overleggen.

De voorzieningenrechter stelt als uitgangspunt vast dat de procedure ex artikel 4:6 van de Awb in beginsel in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 32, derde lid, van de Procedurerichtlijn, dat bepaalt dat een herhaalde aanvraag eerst dient te worden onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken dat het verzoek nieuwe elementen of bevindingen bevat. Met hun – in zeer algemene bewoordingen strekkende – betoog hebben verzoekers geen feiten aangevoerd op grond waarvan dient te worden aangenomen dat in afwijking van dit uitgangspunt in het onderhavige geval de toepassing van artikel 4:6 van de Awb in strijd komt met artikel 32 van de Procedurerichtlijn, zodat dit betoog niet kan slagen."

Het systeem en de terminologie van de Procedurerichtlijn voor tweede en volgende aanvragen moeten mede worden begrepen in de context van artikel 4 van de Definitierichtlijn (DRI) en artikel 11 van de Procedurerichtlijn (PRI). Artikel 4 lid 1 DRI geeft staten de mogelijkheid van de asielzoeker te eisen dat deze zo spoedig mogelijk alle relevante 'elementen' van zijn asiolverzoek overlegt.

'Elementen' worden in artikel 4 lid 1 DRI omschreven. Het gaat om verklaringen en documenten over een aantal aspecten, zoals de asielmotieven, identiteit en nationaliteit. Hierbij gaat het alleen om die elementen die in het bezit zijn van de asielzoeker, althans waarover de asielzoeker beschikt ('at his disposal'- artikel 4 lid 2 DRI). Voorts moeten de elementen nodig zijn voor de staving van het asielverzoek ('are needed to substantiate' - artikel 4 lid 1) en relevant zijn voor de staving van het asielverzoek (artikel 4 lid 5 sub b). Wat onder 'in het bezit', 'nodig' en 'relevant' moet worden verstaan, leent zich voor interpretatie.

Uit voornoemde volgt niet zonder meer dat de EG-richtlijnen de asielzoeker verplichten om direct na binnenkomst alle gegevens te overleggen die op het moment van de aanvraag bestaan waarbij voor de asielzoeker fatale consequenties mogen worden verbonden als de informatie later wordt ingebracht.

Artikel 4 lid 5 gaat ervan uit dat de asielzoeker nog een bevestiging ('confirmation') moet kunnen geven, als aspecten van het asielverzoek onvoldoende zijn gestaafd en niet is voldaan aan de voorwaarden voor het voordeel van de twijfel. Niet duidelijk is wat onder 'bevestiging' moet worden verstaan.

De Definitierichtlijn noch de Procedurerichtlijn spreekt zich erover uit of de bevestiging als bedoeld in artikel 4 lid 5 DRI ook in een volgende asielprocedure kan worden gegeven, maar het ligt voor de hand dat dit kan. Immers, doel van de richtlijn is volgens de preambule onder 3 om normen voor een eerlijke en doeltreffende asielprocedure op te stellen. Enerzijds acht de richtlijn het blijkens de preambule onder 11 van belang dat de lidstaten zo spoedig mogelijk een beslissing nemen inzake asielverzoeken. Anderzijds eerbiedigt de richtlijn de grondrechten van de Unie, waaronder het recht op asiel in artikel 14 van het Handvest van de grondrechten van de Unie. Een vluchteling mag niet zomaar het recht op een vluchtelingenstatus worden onthouden.

Artikel 32 lid 1 PRI geeft de lidstaten de bevoegdheid om 'elementen' (zie artikel 4 lid 2 DRI) of verdere verklaringen die na een besluit worden ingebracht in het kader van de behandeling van het vorig onderzoek mee te nemen - bijvoorbeeld in een bezwaar- of beroepsprocedure. Artikel 32 lid 2 t/m 7 en artikel 34 PRI geven lidstaten voorts de mogelijkheid om een specifieke procedure van een 'voorafgaand onderzoek' voeren. Het onderzoek in het licht van artikel 4:6 Awb is te zien als een voorafgaand onderzoek in de zin van de Procedurerichtlijn en moet dus aan de minimumeisen voldoen die de Procedurerichtlijn daaraan stelt. Het criterium dat de Procedurerichtlijn in artikel 32 lid 4 (als minimumnorm) geeft voor verdere behandeling (dus het criterium voor 'nova'), is dat er nieuwe elementen of bevindingen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling (of subsidiaire bescherming) in aanmerking komt. Dit criterium bevat twee onderdelen. Het eerste is dat het moet gaan om 'nieuwe' elementen of bevindingen, het tweede is dat deze de 'kans aanzienlijk groter maken'.

De Procedurerichtlijn kent twee uitzonderingsmogelijkheden om ondanks het bestaan van nieuwe elementen of bevindingen die de kans op erkenning als vluchteling of op een subsidiaire bescherming aanzienlijk vergroten, toch het volgende asielverzoek niet verder te behandelen. Deze staan in artikel 32 lid 6 PRI en in artikel 34 PRI.

In casu is vooral de uitzondering van artikel 32 lid 6 PRI relevant. Dit artikel geeft de lidstaat de bevoegdheid om ondanks relevante nova in de zin van artikel 32 lid 4 PRI toch het asielverzoek niet verder te behandelen. In het kader van een voorafgaand onderzoek als voorwaarde mogen lidstaten namelijk de eis stellen dat de asielzoeker buiten zijn toedoen de in artikel 32 lid 3, 4 en 5 PRI nieuwe elementen of bevindingen niet kon doen gelden. Als dit niet buiten zijn toedoen is, hoeft het volgende asielverzoek niet verder te worden behandeld.

Wat betreft het 'buiten zijn toedoen niet kunnen doen gelden', voegt artikel 32 lid 6 PRI daaraan toe: "in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens artikel 39 uit te oefenen". Met die laatste zinsnede is bedoeld dat de asielzoeker niet zomaar rechtsmiddelen onbenut mag laten en dat zodra hij beschikt over nieuwe elementen, hij deze zoveel mogelijk in de eerste procedure moet overleggen.

Bij de interpretatie van de criteria van de Procedurerichtlijn, die dus deel uitmaken van de artikel 4:6 Awb en artikel 83 Vw 2000-toets, moeten de Nederlandse staat en de Nederlandse rechter ook het algemeen Gemeenschapsrecht in het oog houden. De Procedurerichtlijn - en zeker artikel 32 lid 6 en 34 lid 2 over de toegestane inperkingen - moeten blijkens de preambule ook worden gelezen in het licht van het Handvest van de Grondrechten en instrumenten van internationaal recht, zoals uitgelegd door het Europees Hof van Justitie. In de uitspraak inzake de Gezinsherenigingsrichtlijn (C 540/03 van 27 juni 2006) oordeelde het Hof van Justitie bijvoorbeeld:

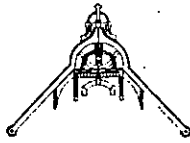
"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak de vereisten die voortvloeien uit de bescherming van in de communautaire rechtsorde erkende algemene beginselen, waaronder de grondrechten, de lidstaten ook bij de uitvoering van gemeenschapsregelingen binden en dat zij bijgevolg gehouden zijn, deze regelingen zo veel mogelijk toe te passen in overeenstemming met die vereisten."

De vraag in hoeverre staten ook in asielprocedures procesregels voor (volgende) asielverzoeken mogen stellen, is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deels beantwoord in Bahaddar t. Nederland (145/1996/764/965, 19 februari 1998, JV 1998/45). Daarin oordeelde het EHRM: *"It follows that, even in cases of expulsion to a country where there is an alleged risk of ill-treatment contrary to Article 3, the formal requirements and time limits laid down in domestic law should normally be complied with, such rules being designed to enable the national jurisdictions to discharge their caseload in an orderly manner. Whether there are special circumstances which absolve an applicant from the obligation to comply with such rules will depend on the facts of each case. It should be borne in mind in this regard that in applications for recognition of refugee status it may be difficult, if not impossible, for the person concerned to supply evidence within a short time, especially if - as in the present case - such evidence must be obtained from the country from which he or she claims to have fled. Accordingly, time-limits should not be so short, or applied so inflexibly, as to deny an applicant for recognition of refugee status a realistic opportunity to prove his or her claim."*

Uit het bovenstaande vloeit voort dat de hier aangelegde toets aan de hand van 4:6 Awb in strijd is met het bepaalde in artikel 32 en 34 PRI alsmede met het overwogene in arrest Bahaddar.

In dit licht dient betekenis toegekend te worden aan de conclusie van de Staatssecretaris in de eerste procedure dat het asielrelaas geloofwaardig is bevonden. Bovendien is door appellanten uiteen gezet onder welke omstandigheden tijdens deze eerste procedure zij besloten hebben het gerucht dat appellant gezocht werd niet in te brengen in de asielprocedure. Dit gebeurde op advies van de eerdere gemachtigde, mr. Thissen uit Den Haag. Door nu elke verdere ontwikkeling in de negatieve aandacht van de autoriteiten van het land van herkomst voor appellanten als bij voorbaat 'besmet' te verklaren en zodoende bij voorbaat niet als nova aan te merken wordt een te stringente toets aangelegd en aan appellanten bescherming op grond van Verdrag en EVRM onthouden. Hierdoor dreigt schending van art. 3 EVRM.

Ik merk overigens op dat er blijkens de stellingname van de Staatssecretaris niet getwijfeld wordt aan het feitencomplex zoals dat in de vorige procedure naar voren is gebracht. Ik wijs hierbij ook op de gewelddadigheden waarvan appellanten in verleden reeds slachtoffer zijn geworden, in combinatie met het in deze procedure naar voren gebrachte voorstel voor een vrijheidsbenemende maatregel.

Grief 5.

Ten onrechte overweegt de rechtbank daarom onder rechtsoverweging 2.17 en 2.18:

De conclusie resteert dat er geen sprake is van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb en evenmin sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in het hiervoor genoemde arrest Bahaddar, zodat het bestreden besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen niet door de voorzieningenrechter kunnen worden getoetst. Hieruit volgt dat verweerder op goede gronden met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb de aanvraag van verzoekers heeft afgewezen.

Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, wordt het beroep met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, Awb, ongegrond verklaard.”

Gezien hetgeen in dit appelschrift is aangevoerd had de rechtbank niet op de wijze zoals zij deed het beroep ongegrond kunnen verklaren. Uit hetgeen naar voren is gebracht blijken voorts voldoende aanknopingspunten op grond waarvan nader onderzoek wel bijdraagt aan de beoordeling van de zaak, ik wijs hierbij onder andere op de deskundigenrapportages betreffende de ingebrachte documenten.

Mitsdien verzoeken appellants uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en op grond hiervan:

- I) De uitspraak van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Groningen, van 2 oktober 2009, verzonden eveneens 2 oktober 2009, Awb 09/32502 geheel of gedeeltelijk te vernietigen;
- II) De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te veroordelen tot betaling van de kosten van dit geding.

Hoogachtend,

I.M. Zuidhoek

Producties:

1. bestreden uitspraak
2. kopie CV Timmermans